

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **TEREA Cheb s. r. o.,** se sídlem Cheb, Májová 588/33, zast. JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalovanému: **Městský úřad Aš,** stavební úřad a úřad územního plánování, se sídlem Aš, Kamenná 52, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2010, č. j. 10/014132/SÚ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2011, č. j. 30 A 12/2011 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) výše uvedeným usnesením odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného - stavebnímu povolení ze dne 14. 5. 2010, č. j. 10/014132/SÚ, kterým byla povolena stavba- náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská č.p. 2469 a č.p. 2471 na pozemku st.p. 2762 v katastrálním území Aš.

Proti usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V kasační stížnosti uvádí, že je držitelem licence na výrobu a držitelem licence na rozvod tepelné energie mj. pro odběrné místo v objektu v Aši, Moravská čp. 2469 a 2470. Jako součást

rozvodného tepelného zařízení provozuje stěžovatel v tomto objektu teplovodní přípojku, kterou je oprávněn a povinen dle energetických předpisů dodávat tepelnou energii a teplou užitkovou vodu. Jak bylo uvedeno v žalobě, z § 77 odst. 4,5 energetického zákona vyplývá, že držitel licence na rozvod tepelné energie může být přímo dotčen ve svých právech a povinnostech v řízení o povolení zdroje provozovaného odběratelem, pokud dochází k propojení s rozvodným zařízením, provozovaným držitelem licence, jakož i že zákon omezuje možnosti odběratele provozovat jiný zdroj tepelné energie v případě, že existuje v daném místě současně rozvodné zařízení držitele licence na rozvod tepelné energie.

Stěžovatel tedy vycházel v žalobě z toho, že mu náleželo postavení účastníka řízení, proto proti předmětnému stavebnímu povolení podal odvolání. Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím č. j. 1922/SÚ/10-5 ze dne 22. 12. 2010 odvolání jako nepřípustné zamítl, když dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení. Stěžovatel napadl výše uvedené rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Plzni projednával. Byl-li by však správný názor žalovaného, jakož i Krajského úřadu Karlovarského kraje o tom, že stěžovateli účastenství nesvědčí, nastala by situace, kdy rozhodnutí žalovaného č. j. 10/014132/SÚ ze dne 14. 5. 2010 zkracuje žalobce na jeho subjektivních veřejných právech, nicméně právní úprava správního řízení mu nepřiznává postavení účastníka. To však nezbavuje stěžovatele práva bránit se žalobou ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. proti takovému správního rozhodnutí, které jej zkracuje na jeho právech. Ochrana práv by v takovém případě nebyla stěžovateli poskytnuta v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání pro procesní nepřípustnost.

Krajský soud, aniž by učinil úvahu o účastenství stěžovatele, podanou žalobu odmítl z důvodu litispendence. Odmítnutí by bylo dle stěžovatele na místě, kdyby soud zaujal názor, že stěžovatel např. nevyčerpal všechny opravné prostředky nebo že je dána překážka litispendence z důvodu, že probíhá dříve zahájené řízení o žalobě odvolacího orgánu, který věcně rozhodl o odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně, nebo již bylo soudem rozhodnuto o tom, že odvolání stěžovatele bylo přípustné. O žádný takový případ se v projednávané věci nejednalo. Krajský soud se nevypořádal s tím, zda rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do práv stěžovatele, pokud by mu nenáleželo postavení účastníka řízení.

Stěžovatel navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že kasační stížnost je přípustná a jsou splněny všechny podmínky řízení, přezkoumal v jejím rozsahu napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě předesílá, že v případě, že je kasační stížností napadeno
usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti

oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz). Z textu kasační stížnosti v kontextu citovaného judikátu vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť namítá, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby.

V projednávané věci stěžovatel žalobou napadl prvostupňové rozhodnutí správního orgánu č. j. 10/014132/SÚ ze dne 14. 5. 2010. Ze správního spisu a z obsahu žaloby je zřejmé, že stěžovatel proti němu podal dne 13. 9. 2010 odvolání, které krajský úřad Karlovarského kraje jakožto odvolací orgán rozhodnutím č. j. 1922/SÚ/10-5 ze dne 22. 12. 2010 jako nepřípustné zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení. Stěžovatel současně samostatnou žalobou napadl i druhostupňové rozhodnutí o odvolání. Řízení o této žalobě probíhá u krajského soudu pod sp. zn. 57 A 15/2011.

Krajský soud poté, co výše uvedenou skutečnost zjistil, odmítl žalobu stěžovatele směřující proti rozhodnutí prvostupňovému z důvodu překážky věci zahájené. Tento postup krajský soud odůvodnil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 92/2007 - 39 ze dne 17.1.2008 a dále konstatoval, že v případě dvouinstančního správního řízení tvoří z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvého a druhého stupně jeden celek. V takovém případě rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nemůže samostatně být předmětem soudního přezkumu.

Stěžovatel v žalobě sp. zn. 57/11/2/K směřující proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu odvozoval aktivní žalobní legitimaci od § 65 odst. 1 s. ř. s. V kasační stížnosti vyjadřuje nesouhlas s odmítnutím žaloby, má za to, že jej prvostupňové rozhodnutí zkracuje na jeho právech. Namítá, že pokud by jeho žaloba proti rozhodnutí o odvolání byla zamítnuta a krajský soud by rozhodl, že stěžovateli účastenství ve správním řízení nesvědčilo, nastala by situace, kdy prvostupňové rozhodnutí žalovaného č. j. 10/014132/SÚ ze dne 14. 5. 2010 zkracuje stěžovatele na jeho subjektivních veřejných právech, nicméně právní úprava správního řízení mu nepřiznává postavení účastníka.

Stěžovatel má za to, že pokud mu nebude ochrana práv poskytnuta v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání pro procesní nepřípustnost, má právo bránit se žalobou ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s..

Námitky stěžovatele posoudil Nejvyšší správní soud dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle odst. 2 téhož ustanovení žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud nestanoví tento nebo zvláštní zákona jinak.

Z výše citovaného ustanovení soudního řádu správního vyplývá, že soudní ochrana nenahrazuje správní přezkum, ale nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány veškeré možnosti nápravy nezákonného či vadného správního rozhodnutí prostředky správního řízení s tou podmínkou, že procesní předpisy správního řízení podání opravných prostředků umožňují. Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, kdo proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opravný prostředek (tj. odvolání) nepodal, s výjimkou případů, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu práv žalobce změněno k opravnému prostředku jiného. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, publikovaném pod č. 672/2005 Sb. NSS: *„Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“*

Překážku litispendence upravuje § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle nějž soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již řízení u soudu probíhá. Smyslem a účelem překážky litispendence je zabránit situaci, kdy je o jedné a téže věci jednáno a rozhodováno soudem dvakrát. Připuštění možnosti projednávání téže věci ve vícero řízeních zároveň by totiž bylo v příkrém rozporu s principem právní jistoty a s ideou předvídatelnosti soudního rozhodování. Překážka litispendence naopak neslouží k odepření přístupu k soudu tam, kde dvojí projednání téže věci nehrozí.

Jednou z podmínek řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je i požadavek, aby taková žaloba nebyla podána předčasně nebo opožděně [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí pak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s.

V projednávané věci stěžovatel žalobou napadl prvostupňové rozhodnutí správního orgánu č. j. 10/014132/SÚ, ze dne 14.5.2010 – stavební povolení na stavbu „náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská č.p.2469 a č.p. 2471 na pozemku st.p. 2762 v katastrálním území Aš“, jež mu ve stavebním řízení nebylo doručováno. Vydané stavební povolení je

nepochybně rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, proti němuž je přípustné odvolání. V projednávané věci je přitom podstatné, že výše uvedené platí také tehdy, jestliže účastníku správního řízení nebylo příslušné správní rozhodnutí doručeno, jak je tomu u stěžovatele. Správní řád je v takovém případě standardně vykládán tak, že i při odnětí možnosti účastnit se řízení, vyúsťujícím v nedoručení rozhodnutí ve věci, lze nápravu zjednat použitím řádného opravného prostředku. Této možnosti si byl stěžovatel vědom, a proto brojil proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním ze dne 13.9.2010, které Krajský úřad Karlovarského kraje jakožto odvolací orgán rozhodnutím č. j. 1922/SÚ/10-5 ze dne 22.12.2010 jako nepřípustné zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení. Teprve vydáním rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost byl procesně účinným způsobem deklarován spor o účastnictví stěžovatele v předmětném stavebním řízení. Protože stěžovatel se závěry odvolacího orgánu nesouhlasil, podal proti němu v zákonné lhůtě samostatnou žalobu, o níž vede krajský soud řízení pod sp. zn. 57 A 15/2011. Krajský soud bude v řízení proti rozhodnutí o odvolání stěžovatele posuzovat, zda byl stěžovatel opomenutým účastníkem řízení, resp. zda mu z titulu zásahu do jeho hmotných práv svědčilo účastenství ve stavebním řízení.

Krajský soud, poté co výše uvedenou skutečnost zjistil, odmítl žalobu stěžovatele směřující proti rozhodnutí prvostupňovému z důvodu překážky ve věci zahájené. Tento postup krajský soud odůvodnil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 92/2007 - 39 ze dne 17.1.2008 a dále konstatoval, že v případě dvouinstančního správního řízení tvoří z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvého a druhého stupně jeden celek. V takovém případě rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nemůže samostatně být předmětem soudního přezkumu.

Dle odkazovaného rozsudku č. j. 1 Afs 92/2007 - 39 ze dne 17. 1. 2008, na jehož závěry odkázal krajský soud, *„zahájením řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně je založena překážka litispendence, a to i pro případ následné žaloby žalobce směřující výhradně proti rozhodnutí orgánu prvého stupně. Proto bylo primárně na místě odmítnout žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jde o případ, kdy o téže věci již řízení u soudu probíhá*“.

Krajský soud setrval na závěrech Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že pro účely soudního přezkumu tvoří rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jeden celek a správní soudy při přezkumu rozhodnutí druhého stupně přihlížejí i k předchozímu správnímu rozhodnutí.

Stěžovatel s tímto postupem nesouhlasí a namítá, že překážka litispendence by mohla v řízení nastat pouze tehdy, pokud by odvolací orgán o odvolání stěžovatele rozhodl věcně, nikoli procesně.

Stěžovatelova námitka je důvodná.

Na projednávanou věc závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu aplikovat nelze, a to s ohledem na odlišnou povahu napadených rozhodnutí. V odkazovaném řízení sp. zn. 1 Afs 92/2007 odmítl krajský soud žalobu podanou proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému v řízení daňovém, a to pro opožděnost, když

tuto žalobu podal žalobce až půl roku poté, co napadl žalobou rozhodnutí o odvolání proti předmětnému dodatečnému platebnímu výměru, přičemž odvolací orgán rozhodoval o odvolání meritorně. Lze tak uzavřít, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek pouze v případě, kdy správní orgán rozhoduje o odvolání věcně, tedy obě rozhodnutí jsou o věci samé.

Situace v nyní projednávané věci je odlišná.

Předmětem soudního přezkumu v řízení pod sp. zn. 57 A 15/2011 vedeného u krajského soudu je rozhodnutí o odvolání vydané dle § 92 odst. 1 správního řádu, které s předchozím rozhodnutím I. stupně – stavebním povolením netvoří jeden celek, neboť jde o rozhodnutí procesní, přičemž odvolací orgán v rámci odvolacího řízení rozhodnutí prvého stupně meritorně nepřezkoumává.

Povahou rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřípustnost se zdejší soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Přitom konstatoval, že na rozdíl od včasného a přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, v případě nepřípustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci samostatně. Nepřípustné odvolání nemůže na právní moci prvostupňového rozhodnutí ničeho změnit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo podáno nepřípustné odvolání, tak **netvoří jednotu** s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné nebo nepřípustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně současně potvrzováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, a ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93, dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek č. j. 5 As 18/2011 - 81 ze dne 13. května 2011).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí stavebního úřadu netvořilo s rozhodnutím odvolacího orgánu jednotu, jak odůvodnil krajský soud, a nebylo tudíž namístě žalobu odmítnout s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu litispendence. Nejvyšší správní soud se zabýval dále tím, zda vytýkané pochybení je důvodem pro zrušení napadeného usnesení za situace, kdy krajský soud byl oprávněn žalobu odmítnout z důvodu odlišného, a to pro opožděnost, a dospěl k závěru, že nikoli.

Jak již tento soud judikoval v rozhodnutí č. j. 1 Afs 129/2004-76 ze dne 3. 2. 2006, *„užití jiného důvodu k jinak správnému odmítnutí žaloby nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu I. stupně v řízení o kasační stížnosti; výsledek řízení po případném vrácení věci k řízení před soudem I. stupně - co do praktického efektu pro účastníka - by byl týž. Soudní řízení však neslouží a sloužit nemůže k řešení toliko teoretických sporů. Nejvyšší správní soud proto, ostatně i z důvodu procesní ekonomie, přestal na tom, že nesprávně uvedený důvod správného odmítnutí žaloby nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Je podstatné, aby soud neodmítl věcně jednat tam, kde na to má účastník řízení právo; to by se pak skutečně rovnalo účinkům denegationis iustitiae.“*

Dle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

Dle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

V projednávané věci podal stěžovatel dne 15. 2. 2011 žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. 10/014132/SÚ ze dne 14. 5. 2010. V žalobě stěžovatel tvrdil, že mu rozhodnutí nebylo nikdy doručeno ani oznámeno. Přílohou žaloby bylo i rozhodnutí krajského úřadu Karlovarského kraje č. j. 1922/SÚ/10-5 ze dne 22. 12. 2010, kterým rozhodl krajský úřad o odvolání stěžovatele podaného dne 13.9.2010. Z data podání odvolání lze dovozovat, že nejpozději v tento den měl stěžovatel povědomí o tom, že předmětné stavební povolení bylo vydáno. Od tohoto data pak lze odvozovat lhůtu pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí bez ohledu na to, že stěžovateli rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou ani jinak oznámeno. Lhůta pro podání žaloby tak stěžovateli začala běžet nejpozději dne 14. 9. 2010 a uplynula dne 13. 11. 2010. Žaloba byla podána až dne 15. 2. 2011, tedy zjevně po uplynutí zákonné lhůty. Krajský soud měl tuto žalobu odmítnout s odkazem na § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí zdejší soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3,
§ 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. prosince 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu